İŞÇİLER! KÖYLÜLER! İLERİCİ GENÇLER, AYDINLAR! DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER! SOSYALİSTLER!

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

Haftalık gazete 100 krş.

20 Mayıs 1977 Sayı: 5

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

Türkiye İşçi Partisi'nin 27 Mayıs cuma günü Ankara'da Tandoğan Meydanında, 28 Mayıs cumartesi günü İstanbul'da Taksim Meydanında açık hava toplantısı var.

Seçim günü oylarımızla perçinlenecek olan birliğimizi bayraklaştırmak için görev başına! Unutmayalım, yarın bugünden kurulur...

BORAN: Burjuvazi temel sorunları işçi ve emekçi kitlelerden gizlemeye çalışıyor

Gerçek düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir !

Sermaye sınıflarının ekonomik gücünü kıracak gerçekçi ve geçerli tedbirler alınmadıkça demokrasiye düşman gelişmelerin, faşizmin kökü kazınmaz Sosyalizm hayali bir düzen değildir. Dünya nüfusunun üçte biri sosyalizmi kurmanın ve geliştirmenin çeşitli aşamalarındadır. Bugün dünya kapitalist sistemi karşısında dünya sosyalist sistemi vardır

"Burjuvazinin iki büyük partisi AP ile CHP seçim kampanyalarını silahlı saldırılar ve cinayetler üzerine oturttular. AP kendi yarattığı, CHP de başarısız muhalefetiyle önliyemediği saldırı ve cinayetleri oy toplama aracı haline getirdiler. Her ikisi de, "Ben tek başıma iktidara gelirsem ortalık güllük gülistanlık olur" propagandısını işliyorlar. Bu propagandalarıyla da temel sorunları işçi ve emekçi kitlelerin gözlerinden gizlemeye çalışıyorlar.

YÜKSELEN FİYATLAR EZİLEN KİTLELER

Oysa bu saldırı ve cinayetlerin ardında büyük sermaye sınıflarının kendi ekonomik ve politik egemenliklerini, kendi çıkarlarına işleyen bu sömürü düzenini sürdürme amaç ve çabaları yatmaktadır. Fişek gibi yükselen fiyatlar, hayat pahalılığı, işsizlik, yoksulluk yükü altında ezilen kitleleri, seçimlerden sonra yeni sıkıntıların beklediği şimdiden belli olmuştur. Büyük sermaye seçimden sonra fiyatları çok daha arttıracak olan büyük bir devalüasyon istemektedir; AP olsun, CHP olsun bunu yapmaktan kaçınmıyacaklardır.

Böyle bir duruma işçi ve emekçiler boyun eğmediğinden ve eğmeyeceğinden cinayetler, saldırılar ve faşist yöntemler sürdürülmekte; böylece işçi, emekçi kitleler baskı altında tutulmak istenmektedir.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER BOYUN EĞMEYECEK

Seçimler kendi başına çözüm değildir.

Sermaye sınıflarının ekonomik gücünü kıracak gerçekçi ve geçerli tedbirler alınmadıkça demokrasiye düşman gelişmelerin, faşizmin kökü kazınamaz. Büyük sermayenin has evlat partisi AP'den bu beklenemez. CHP'nin "Köy-kent" "halk sektörü" gibi hayali projeleriyle de büyük sermayenin ekonomik gücü kırılamaz, kırılmadıkça da faşist baskıların kaynağı kurutulamaz.

GERÇEK DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ SOSYALİZM

Gerçek düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir. Sosyalizm hayali bir düzen değildir; dünya nüfusunun üçte biri sosyalizmi kurmanın ve geliştirmenin çeşitli aşamalarındadırlar. Bugün dünya kapitalist sistemi karşısında dünya sosyalist sistemi vardır.

Sosyalizme geçişi işçi sınıfı ile müttefiki emekçi sınıflar, işçi sınıfının bağımsız partisinin önderliğinde gerçekleştireceklerdir.

Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfımızın bu görevi yerine getirmekle yükümlü olan partisidir."

Köy emekçilerinin kurtuluşu işçi sınıfıyla birlik olmaktır

Yalnız şehirlerde değil köylerde de sınıf farklılıkları var. Çeşitli sınıflardan köylülerin çıkar ve özlemleri birbiriyle uyuşmaz. Tarım işçilerinin, orman köylülerinin, azapların, ırgatların, marabaların, ortakçıların, yarıcıların, yoksul ve orta halli köylülerin çıkarları ve istekleri ile büyük toprak, çiftlik sahiplerinin, ağaların çıkarları, istekleri taban tabana zıttır. Şehirde olduğu gibi köyde de kendi emeği ile geçinenlerle, başkalarının emeğini sömürenler arasında hiçbir menfaat birliği, yol birliği yoktur.

SÖMÜRÜCÜLER

Burjuva partileri aynı zamanda büyük toprak sahiplerinin,ağaların partileridir. Büyük toprak sahipleri ve ağalar, burjuva partilerinin yöneticileri, milletvekilleri arasında yer almaktadır. Büyük tüccarlar, fabrikatörler bankacılarla büyük toprak sahipleri, ağalar arasında sıkı bir dayanışma ve birlik vardır. Tüm sömürücüler yanyanadır, içiçedir.

55 yıldır boyuna sözünün edilmesine rağmen gerçek bir toprak ve tarım reformu yapılmamasının, köylüye verilecek denen kredilerin, ağalara, tüccarlara verilerek, köy emekçilerinin tefecinin faizcinin kapısına düşürülmesinin kooperatiflerin lafta kalmasının, köyden ayrılanlara iş bulunamamasının sorumlusu büyük toprak sahipleridir, ağalardır, onlarla birlik içindeki sermayedarlar ve partileridir.

"Köylü efendimizdir" deyip 27 yıl köylü için parmağını bile oynatmayanlar, şimdi de "Köy-kent" hayallerini ortaya atıyorlar. "Büyük Türkiye" yalanı ile emekçileri avutmaya çalışanlar köylüyü bir oy deposu olarak görüyorlar.

İşçinin patron tarafından sömürülmesi devam ettikçe, büyük tüccarlar, fabrikacılar, bankacılar Türkiye'de söz ve karar sahibi oldukça, devlet onların emrinde kaldıkça, onların devleti oldukça, köy emekçilerine kurtuluş yoktur. Emperyalistler yurt topraklarından bir daha gelmemek üzere sökülüp atılmadıkça, iktidarı sömürücüler değil, sömürülenler, emeğiyle yaşayanlar almadıkça köylüye kurtuluş yoktur.

İŞÇİ—KÖYLÜ İTTİFAKI

Köy emekçilerinin tek kurtuluş yolu işçi sınıfıyla birlik olmaktır, işçi-köylü ittifakıdır. Köylüye toprağı, krediyi, işi, ucuz tohum, gübre, araç, gereci, teknik yardımı ancak sosyalizm getirebilir. Ancak sosyalist bir düzende köy emekçileri yola, doktora, elektriğe, sosyal güvenliğe, iş imkânlarına kavuşabilir. Ancak işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin sömürücülere, emperyalistlere karşı mücadelesi bugünün karanlığını yırtabilir, sosyalizmin ışığını getirebilir. İşçinin, köylünün, emekçinin partisi olan Türkiye İşçi Partisi bu amaç için çalışmaktadır. ■

YEDİ BURJUVA PARTİSİNE KARŞI

Şunun şurasında ne kaldı?.. Onbeşgün sonra sandık başına gideceğiz;vatandaşlık görevimizi yapacağız, oyumuzu kullanacağız. Sonra.. .Sonrası Demirel'in uslubuyla "seçilen seçilmiş olacak, milli irade tecelli edecek" ve görevimizin bittiği söylenecek.Ondan sonrası onların bileceği iş. Tek başına mı olur, koalisyonla mı olur, yoksa yine "mebus pazarları"mı kurulur, her ne olursa olur. Bugün birbirlerinin ipliğini pazara çıkarmakta yarış edenler, bakarsın sarmaş dolaş yeni hükümeti oluşturuvermişler . Ve bize gelen gideni aratır tevekkülünün içinde bir dört yıl daha geçmesini beklemek, her geçen günün eskisinden de kötü olduğunu acı acı seyretmek kalır.Son sekiz yılda olan buydu.

Bütün burjuva partilerinin, gerçekte iktidarda olan sınıfın partileri olarak CHP'ye varıncaya dek bizden bekledikleri yalnızca bir oy, ondan sonrasını ama şöyle, ama böyle onlar halledecekler. Seçim bitti mi zinhar hiç bir surette işlerine karışmayacaksın. Halkın kendi adına yapılmaya kalkışılanları şöyle yanından yöresinden bile kulak kabartıp ne oluyor demesine ne niyetleri var, ne de tahammülleri. Aralarındaki farklar ne olursa olsun halkı olabildiğince politikadan uzak tutmak, yalnızca pasif bir seyirci olarak kalmasını sağlamak konusunda birleşik.

Eskiden dört yılda bir olsun seçim havasına girilmesine, bu kısacık seçim döneminde dahi politika ile ilgilenilmesine bile razı değildiler, bundan bile çekiniyorlardı. Yirmiyedi yıl tek parti dönemini yaşadık. "Tek şef, tek parti, tek millet" sloganları ile uyutulmağa çalışıldık.Her resmi bayramda "büyüklerimize" telgraflar çekip, "büyüklerimiz herşeyi bilir, gereken yapar" diye avutulmak istendik. Ama bu artık sökmez olunca, halkın iktidara karşı biriken öfkesi patlama noktasına gelince o zaman yeni bir oyalama şekli bulundu, yeni bir oyuncak sürüldü önüne. Tek parti bölündü, çift oldu, onlar da bölündü, birkaç oldu. Bizlere lütfen bunlardan birini dört yılda bir seçme hakkı tanındı. Ve orada kalmamız istendi. Ama istedikleri olmadı, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız orada kalmadı.

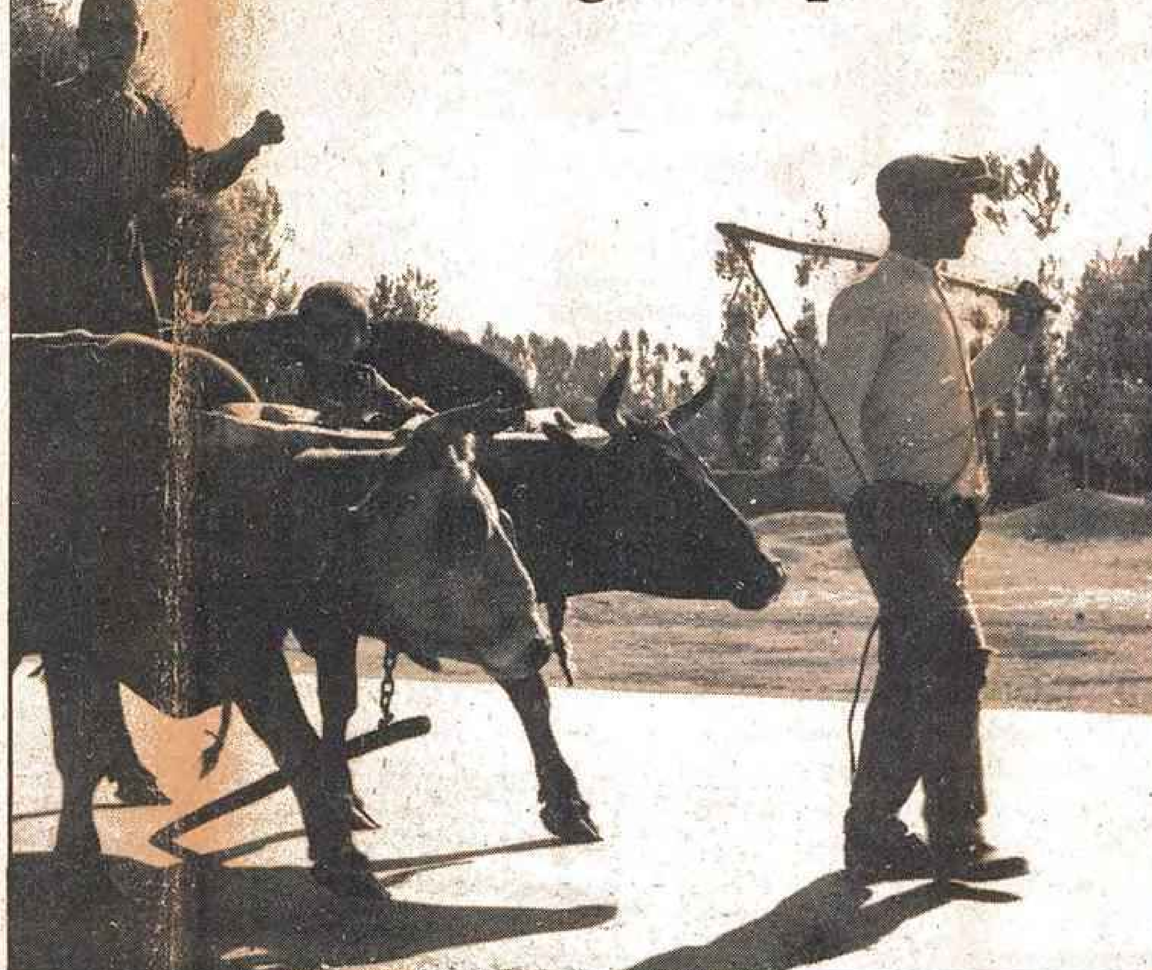
Bilmem gözünüze çarptı mı? Geçenlerde Babıalinin en çok satılan gazetelerinden birinin ilk sayfasında tek parti döneminden bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün partilerin soy ağacı yayınlandı. Bugün seçime katılan sekiz partiden yedisinin menşei şu veya bu yolla gelip CHP'ye dayanıyor. Yalnızca bir tek partinin bu partilerle uzaktan yakından ilgisi yoktu. O da tahmin edeceğiniz üzere Türkiye İşçi Partisi idi. Türkiye İşçi Partisi'nin öncesinde gene Türkiye İşçi Partisi, onun da öncesinde 1946'da kurulan sosyalist partiler vardı. Ve o yol da işçi sınıfının 100 yıllık mücadele geçmişine dayanmaktaydı.

Evet, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, burjuvazinin kendisi için düşündüğü yerde kalmamış bütün baskı ve teröre karşı mücadelesini yılmadan, her gün daha artan bir bilinç ve azimle sürdürmüş, ilk imkan doğduğunda da burjuvazinin "deterjan partileri"nin karşısına kendi sınıfının öz partisiyle dikilmiş bulunmaktaydı. Ve bulunmaktadır.

Bugün yedi burjuva partisinin karşısında Türkiye İşçi Partisi Var. Halk kitlelerinin politikayla ilgisini dört yılda bir, bir burjuva partisine oy vermekle sınırlı tutmak özlem ve çabası son kez ve kesin olarak iflas etti. Ve de 1977 Haziran seçimlerinden sonra Türkiye İşçi Partisi'nin şahsında işçi sınıfımız ve emekçi yığınlar "Meclise girip hesap sormaya", "Sosyalizm bayrağını Meclise dikmeğe" hazırlanıyor.

Nihat SARGIN

Burjuva partileri aynı zamanda büyük toprak sahiplerinin, ağaların partileridir

TİP DİYOR Kİ...

● Amerikan Meclisi henüz onaylamadığı için Demirel'in yakındığı, Türkiye'de ise bir olup bittiye getirilmeye çalışılan "Savunma işbirliği anlaşması" nın işçi ve emekçilerce iyice bilinmesi gerekir. Türkiye Cumhuriyetinin egemenlik hakkını ihlal eden bu anlaşma, Anayasa'nın 4. maddesine aykırıdır. Vatan toprakları üzerinde Amerikan hükümetine ulusal egemenlikle bağdaşmayan haklar tanıması nedeniyle Anayasa'nın 3. maddesine de aykırıdır. Nihayet, üs ve tesislerdeki Amerikan askerlerine Türkiye Cumhuriyeti kanunları dışında özel bir statü ve Amerikan hükümetine ayrıcalıklar tanıması ile, Türk Ceza Kanununun 125'ci maddesindeki ölüm cezasını gerektiren, "... devletin hakimiyeti altında bulunan topraklardan bir kısmını devlet idaresinden ayırmaya matuf bir fiil" tanımına girmektedir...

● Bütün burjuva iktidar ve partilerine hatırlatıyoruz:

Vatan toprakları ne satılıktır, ne de kiralık. Bu anlaşmadan vazgeçilmeli, Amerikan üsleri tamamen kapatılmalı; NATO'dan, CENTO'dan AET'den ve Ecevit hükümeti zamanında girilen ekonomik NATO niteliğindeki Enerji Ajansı'ndan kesinlikle çıkılmalıdır...

ÇARK

DÜZEN VE EZEN

Doğu'da Seyh Şehabettin 15 bin efradıyla birlikte MSP'den ayrılıp CHP saflarına geçmiş. Gazeteler yazdı.

CHP saflarına katılan 12 Mart sorumlusu paşalardan, aday listelerini dolduran büyük sermaye avukatlarından sonra CHP'ye koşan toprak ağaları...

Sanırdık ki, "düzen değişikliği"ne büyük sermaye güçleri karşıdır. Ve sanırdık ki, büyük bürokratlar, büyük toprak sahipleri, ağalar karşıdır. Ceza yasasının faşist 141 ve 142. maddelerinin kaldırılmasına karşı çıkan güçlerin de bunlar olduğunu sanırdık!..

Şimdi duruma bakın.

CHP "düzen değişikliği" diyor; beyler ağalar hurrra!...

CHP, kekeleyerek de olsa 141, 142'yi kaldıracağım diyor beyler ağalar hurrra!...

Düzen değişikliğinden, 141 ve 142'nin kaldırılmasından yana olmayan bir halk kaldı!

Şaka bir yana , oyun oynanıyor.

Ezen, sömüren sınıfların, ezilen sömürülen sınıflarla hiçbir çıkar ortaklığı yoktur; olamaz.

Büyük sermaye sınıfı ve müttefiki gerici sermaye sınıflarının istek ve çıkarları bir yana, burjuvaziye karşı temel sınıf işçi sınıfı ve müttefiki emekçi sınıf, tabakaların istek ve çıkarları bir yana...

Karşıt sınıfların karşıt çıkarları bir "umut" kavşağında birleşemez. Birleştirilmeye çalışılıyorsa işin içinde bir oyun var demektir.

Görünen odur ki, büyük sermaye bugün bu oyunu, oyunun başkahramanı CHP üzerinde kurdu; oynuyor.

Dolaylı dolaysız yollardan bu oyuna kapılan, kabullenen , teslim olanlar da vardır.

Dolaylı dolaysız yollardan işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini ertelemeğe, kesintiye uğratmağa, şaşırtıp, saptırmağa çalışanlar da vardır. Bütün bunlar, sosyal demokratlık adına, "devrimcilik" adına, sosyalizm havariliği adına kabullenilip, söylenmektedir.

Sorarsanız, CHP ile burjuvaziyi aldatmanın mümkün olduğunu söylerler. Büyük sermaye ise bilmektedir ki, CHP ile halkı aldatmak, oy ambarı olarak görülen emekçi kitleleri kandırmak mümkündür.

CHP'nin programı, yönetim piramidi ve politik felsefesiyle şekillenen sınıfsal özüne bakarsanız iki "mümkün"den ancak ikincisi mümkündür...

Sanayicilerden, ithalat ve ihracatçılardan Şeyh Şehabettin'e uzanan birlik ve beraberlik ruhu, CHP eliyle kendine, kaba deyimle kazık attırmaz.

Bir gün, hem de yakın gelecekte bir gün kitleler, müseccel bir Yeşilçam senayrosuna mı kurban edilecektir yani...

Sabah uyandığında "acı" gerçeği fark eden bağrı yanık "Türk" kızı Melahat'ın, aynanın önünde kravatını bağlayan vicdansız oğlana dönüp:

— A'aa! Kenan ben senin olmuşum, diye çığrıştığı gibi, CHP'nin de,

— Aman Allah! Ben sermayenin olmuşum, demesi mi beklenecektir...

Herşey bugünden bellidir.

Düzen, ezenlerindir.

CHP'nin sözünü ettiği "düzen değişikliği" olsa olsa dışa bağımlı, geri, çarpık Türkiye kapitalizminin çamaşır değişikliğidir. Hem de, 27 yılda ancak yıkayabildiği, kolalayıp, katlayıp sunabildiği çamaşır!...

Varlık ÖZMENEK

KONGRE KARARLARI

Geniş köylü kitlelerinin yoksulluk içinde yaşamasında ve toplumun demokratikleşmesini önlemede önemli etken olan adaletsiz toprak dağılımı, topraksız ve az topraklı köylülerin yararlarına uygun olarak düzenlenmeli, bu amaçla seçilmiş "pilot bölge"lerde değil, ülke çapında hızla uygulanacak köklü, demokratik bir toprak ve tarım reformu yapılmalıdır.

Varolan kooperatifler yöredeki nüfuzlu aile ve kişilerin kontrolünden kurtarılıp iç yapıları ve işleyişleri demokratikleştirilmeli, yoksul ve orta köylüler kitlesi kooperatif yönetiminde etkin duruma getirilmelidir. Toprak ve tarım reformu uygulamasıyla yan yana devlet yardımları ve kredi kolaylıklarıyla yoksul ve orta köylülerin üretim kooperatiflerinde birleşmeleri teşvik edilmeli, tarım makineleri ve ileri teknikler kullanan üretime geçmeleri sağlanmalıdır. Tarım girdileri tek elden devletçe sağlanmalıdır.

Banka kredi fonları üzerinde etkin kontrol ve denetim sağlanarak, kredi dağılımı yoksul ve orta köylüler lehine yeniden düzenlenmeli, her ne nam ve ad altında ve kimlerce alınıyor olursa olsun, sonuçta tefecilikte kullanılan ve milyarları bulan krediler mutlak surette kesilmelidir.

GÖREV

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü

VARLIK ÖZMENEK

Yönetim Yeri : Konur Sok. 15/8

Kızılay - ANKARA

İstanbul Bürosu : Piyerloti Cad. 21/1

Cağaloğlu

Dizgi : ÇIĞ Yayıncılık Ltd. 17 97 04

Baskı : Daily News Web Ofset

AP VE ve CHP 12 Mart'ın sorumlularını paylaştı

12 Mart'ın dört sorumlusundan İstanbul sıkıyönetim komutanı Faik Türün AP'den, Türün'ün muavini Kemal Kayacan CHP'den, 12 Mart'ın idamcı sıkıyönetim mahkemesi başkanı Ali Elverdi AP'den, Eskişehir sıkıyönetim komutanı İrfan Özaydınlı da CHP'den liste başlarına getirildiler...

AP Genel Başkanı ve MC'nin başı Süleyman Demirel meydanlarda halkın önüne çıktığı zaman 12 Marta ilişkin olarak "Bildiklerimi söylemeyeceğim, mezara götüreceğim" diyor.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit de, baştan 12 Mart'a karşı çıkmasına rağmen bugün bu konuyu suskunluğa getiriyor.

Oysa işçi sınıfı ve emekçi kitleler 12 Mart zulmünü unutmadı.

İki burjuva partisi ise 12 Mart sorumlularını paylaşmakta birbirleriyle yarış ettiler.

BAŞ KÖŞELER

12 Mart'ın başlıca sorumlularından İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Faik Türün, AP'den, Türün'ün muavini Kemal Kayacan CHP'den, 12 Mart'ın idamcı Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanı Ali Elverdi AP'den, Eskişehir Sıkıyönetim Komutanı İrfan Özaydınlı da CHP'den liste başlarına getirildiler.

İşkencecibaşı Türün AP'nin Manisa listesinin başına, muavini Kayacan CHP'nin Ankara listesi ikinciliğine, Eskişehir'in ceberrut Sıkıyönetim Komutanı Özaydınlı CHP'nin Balıkesir listesinin başına kontenjandan getirildiler. İdamcı Elverdi ise AP'nin Bursa liste başı seçildi...

PAYLAŞMALAR...

12 Mart muhtırasında imzası bulunanlardan Muhsin Batur ise CHP senatörü bulunuyor.

Bunun anlamı açıktır: 12 Mart'ın sorumluluğu ve sorumluları CHP ile AP arasında kardeşçe pay edilmiştir...

İki yılı aşkın zamandır ülkeyi baskı, terör ve cinayet cereyanına tutan MC döneminin hesabı, kontr-gerilla gibi devlet içindeki sorumsuz örgütlerle birlikte 12 Mart dönemine kadar uzanmakta birbirine bağlanmaktadır.

12 Mart'ın sorumlularını ve sorumluluğunu paylaşanlar MC döneminin de hesabını soramazlar.

"EN İLERİCİ"Sİ!...

Şimdi gelelim CHP'nin saklama gizleme çabalarına.

CHP, İrfan Özaydınlı'yı "en ilerici" paşalardan biri olarak tanıtmaya özen gösteriyor. Neden? Çünkü Özaydınlı 12 Mart döneminde Eskişehir'de ayin yapan nurcuları toplatıyormuş!...Böyle yaptığı için ilerici imiş!...

Aynı kafayla balyozcu Nihat Erim'i de ilerici saymak çok mümkündür. Erim'in nurculardan yana dinci olduğu söylenebilir mi?...

Eskiden beri ısrarla sürdürülen bir çarpıtmacadan yarar umuluyor.

TANIMAK GEREK

Özellikle ilericiliği işporta edilen Özaydınlı'yı tanımak gerek. CHP'nin kuracağını söylediği "ileri, demokratik, halktan yana" düzenin mimarları arasına katılan Özaydınlı, Eskişehir'deki sıkıyönetim komutanlığı sırasında ilericilere, demokratlara ve sosyalistlere karşı türlü çeşit baskı ve tertiplere girişmişti.

KİTAP AVCILIĞI

CHP'nin Balıkesir liste başı Eskişehir'de olanca hızıyla bir kitap avcılığı sürdürmüştü.

Özaydınlı ekibinin büyük aramalar sonucunda evinde yasak kitap bulundurduğu gerekçesiyle Mustafa Tütüncübaşı yakalanmış ve mahkemeye sevkedilmişti. Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi 29 Haziran 1971 tarihinde üye yüzbaşı Kerim Günay'ın muhalefet şerhi ile Tütüncübaşı'nı 1 ay hapis cezasına çarptırmıştı...

BARDAKTAN FİTİL

O zamanlar Türkiye İşçi Partisi Eskişehir İl Sekreteri bulunan Süleyman Yeşildağ da, Özaydınlı'nın sıkıyönetim duvarına çarpmıştı.

Sıkıyönetim Askeri Savcılığının iddianamesine göre, Yeşildağ "bir çay bardağı içerisine bez, kum ve matbaaların grenaj dairesinde kullanılan bilyelerden bir kaç adet koyup, üzerine benzin ilave etmek suretiyle yanıcı bir madde hazırlayıp, bardağın etrafını kalın bir kağıt ile sarıp bantlayıp, bir taraftan da fitil çıkartmış"tı!...

Elbette herşey uydurma idi. Ama Yeşildağ'ın da suçlanması gerekiyordu!.. Tetkik ve incelemeler sonunda imal edilen maddenin zararsız olduğu tesbit edilince Yeşildağ serbest bırakılmıştı ama 30 gününü de içerde geçirmişti...

Özaydınlı Paşa bu arada Türkiye İşçi Partisi Eskişehir İl örgütüne ait olan bir jipe de, ne yapıp edip el koymuştu.

FAİK TÜRÜN İLE MUAVİNİ KEMAL KAYACAN: ELMANIN İKİ YARISI

KRALDAN KRALCI

Bugün "özgürlükçü demokrasiyi" kurmak için CHP saflarına katılan ve kendisine Balıkesir liste birinciliği verilen İrfan Özaydınlı'nın sıkıyönetimi bu kadar örnekle bitmiyor. Kendileri, 12 Mart'tan sonra Türkiye İşçi Partisi aleyhine açılan ve TCK'nın 141/1-4, 142/1,3,6, 311 ve 312. maddelerine dayandırılan davayı Eskişehir'de de uzatma marifetini gösteriyor.

Türkiye İşçi Partisi'nin 12 Mart'tan önce dağıttığı bildirilerle ve astığı afişlerle ilgili olarak Eskişehir'de aralarında bugün Türkiye İşçi Partisi Merkez Yönetim Kurulu üyesi ve İzmir İl Başkanı Gündüz Mutluay ve Ahmet Nalbantoğlu'nun da bulunduğu 5 kişi Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından 1,5 yıl hapse mahkum ediliyorlar...

"TEHDİT MEKTUBU"

CHP'nin "ilerici" adayı Özaydınlı'nın mahkemelerinde en ağır cezaya uğrayan kişi, bugün Türkiye İşçi Partisi Diyarbakır İl Başkanı Nurettin Özvarış.

Özvarış, Eskişehir Sıkıyönetim Mahkemesinin 10 Haziran 1971 tarihinde verdiği karar sonucunda toplam 4 yıl ve 2 ay hapis cezasına çarptırılıyor. Özvarış 1970 yılında da TİP üyesidir.

Peki ne yapmış Özvarış da tam 4 yıl 2 ay ceza yemiş?

Özvarış'a verilen cezanın yarısı iki faşistin ihbarından kaynaklanıyor. "Ülkücü" olduklarını duruşmalar sırasında mahkemede de beyan eden iki kişi, Özvarış'ın Eskişehir'de daha önce cereyan eden bir olayda silah kullandığı şeklinde şahadette bulunuyorlar. Özaydınlı'nın mahkemesi hazırdır iki "ülkücü"nün şahadetini kabul etmeye. Böylece Özvarış, tabanca bulundurmak ve ateş etmek suçlarından toplam iki yıl iki ay hapis cezasına çarptırılıyor.

Ancak Özvarış'ın yediği 4 yıl 2 aylık cezanın diğer bölümünün gerekçesi daha da ilginç.

Özvarış, Eskişehir'de bir konfeksiyoncudan taksitle pardesü almış. Taksitler ödenmiş, geriye 100-150 TL. borç kalmış. İşte tam bu sırada konfeksiyoncuya bir mektup geliyor. Bu mektupta şöyle deniyor:"Kalan borcumu ödemeyeceğim, eğer ısrar edersen sen de İstanbul'da kaçırılan Mete Has'ın akibetine uğrarsın." Peki mektubu kim yazmış? Altına imza da atmışlar. Pardesü borcunun ödenmeyeceğini açıklayan bu mektubun sonunda "Dev-Genç" adına Nurettin Özvarış yazıyor.

İşte büyük bir suç. Pardesü borcu, tehdit, Dev-Genç, ne ararsanız var. Biri oturup böyle bir mektup yazmış. Altına da Özvarış'ın imzasını atmış. Özaydınlı'nın mahkemeleri için yeterlidir bu.

Eskişehir'de bu tip işlerle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir polis memuru, yazının Özvarış'a ait olup olmadığını "tahkik"le görevlendiriliyor. Polis memuru yaptığı "araştırmalar" sonucunda , yazının Özvarış'a ait olduğu kanısına varıyor. Mahkeme zaten bu kanıdadır. Böylece Özvarış bu büyük "suç"tan da iki yıl yiyor. İki faşistin ifadesi ve uydurma bir mektup, Özaydınlı'nın mahkemesi için Özvarış'ın toplam 4 yıl 2 ay hapse mahkum edilmesi acısından yeterlidir. Özvarış bu cezayı fiilen çekmiştir.

HESAP SORULUR

CHP yarım ağız "hesap soracağız" derken kitlelere gene yalan söylüyor. MC'nin kökenleri 12 Mart'a dayanıyor. CHP kimden hesap soracak? Hesap sormak bir yana 12 Mart suçlularını listelerin baş köşelerine oturtuyor.

Hesabı 12 Mart'ın ve MC döneminin zulmünü çeken bunlara karşı direnen işçi ve emekçiler sorabilir. Bu yüzden Türkiye İşçi Partisi "Meclise gireceğiz hesap soracağız" diyor...

Sayılarla Türkiye

Resmi rakkamlara göre 1972'de ortalama işçi ücreti 43 lira 88 kuruştu; 1976'da ortalama işçi ücreti 71 lira 75 kuruşa çıktı. 1972 yılındaki ortalama işçi ücreti ile 58.5 kilo et alınabilirken, 1976'da bu miktar 28.5 kiloya düştü. 1972 yılındaki ortalama ücretle 2,5 kilo et alınabilirken, 1976'da 1.5 kilo et alınabilir oldu. 1972'deki ortalama ücretle 3 kilo 170 gram beyaz peynir alınabilirken 1976'da ortalama ücretle ancak 2 kilo beyaz peynir alınabilir hale gelindi.

ÜCRETLER VE PAHALILIK

İşçiler toplu sözleşme, grev ve direnişlerle ücretlerinin fiyat artışlarının gerisine düşmesine karşı en çok direnebilecek emekçilerdir. Yukarıdaki ortalama işçi ücretleri de yalnız sendikalı ve sigortalı işçilere, yani işçiler arasında durumu nisbeten iyi olanlara ait ortalama ücretlerdir. Üstelik birçok idareci, müdür ve hatta bazı patronlar ücretli olarak gösterildikleri ve onların yüksek maaşları da ortalamaya katıldığı için ortalamalar aslında olduğundan daha yüksektir. Bütün bunlara rağmen, beş yıl gibi kısa bir zamanda işçi ücretlerinin gerçek değerinin, satınalma gücünün nasıl düştüğü açıktır. Bu durumda öteki emekçilerin pahalılığın yükü altında çok daha fazla ezildiklerini belirtmeye bile gerek yoktur.

İŞSİZLER

İşsizlik kapitalizmin deva bulunmaz hastalığıdır. İçinde bulunduğumuz 1977 yılının başlarında çeşitli kapitalist ülkelerde milyonlarca kişi "işgücünü patronlara satabilme" özgürlüğünü bile kullanamıyordu. Avrupa Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'nün verdiği bilgilere göre Amerika'da 8.5 milyon, Kanada'da 800 bin, Fransa'da 1 milyon 100 bin, Federal Almanya'da 1 milyon 250 bin, İtalya'da 1 milyon 300 bin, İngiltere'de 1.5 milyon kişi işsizdi.

Türkiye, nüfusuna göre işsiz sayısının en yüksek olduğu kapitalist ülkelerden biridir. Resmi bilgilere göre 2.5 milyon, yabancı kaynaklara göre en az 4.5 milyon kişi işsizdir. Tarımda işsiz sayısı daha da yüksektir. Köy emekçilerinden 6 milyonu ya yılın yalnız birkaç ayında çalışmakta, ya da başka bir iş bulamadığından köyde kalmaktadır. Yabancı ülkelerde çalışmak, iş aramak zorunda kalan 1 milyonu aşkın işçi ve emekçi de aslında işsizdir. Türkiye'ye döndüklerinde ne yapacakları belirsizdir.

Kapitalist sistem emekçilerin, işçilerin kol ve kafa güçlerini bile sömürmekten, kendi kârı için bunları kullanabilmekten acizdir. Daha güzel, daha mutlu, tok, sağlıklı, eğitim görebilen, dinlenip, gezebilen insanların dünyası; insanların kabiliyetlerini sonuna kadar geliştirebildikleri bir dünya için en büyük engel kapitalizmdir. Onun egemen sınıfları, büyük patronlar ve uşaklarıdır.

VERGİLER

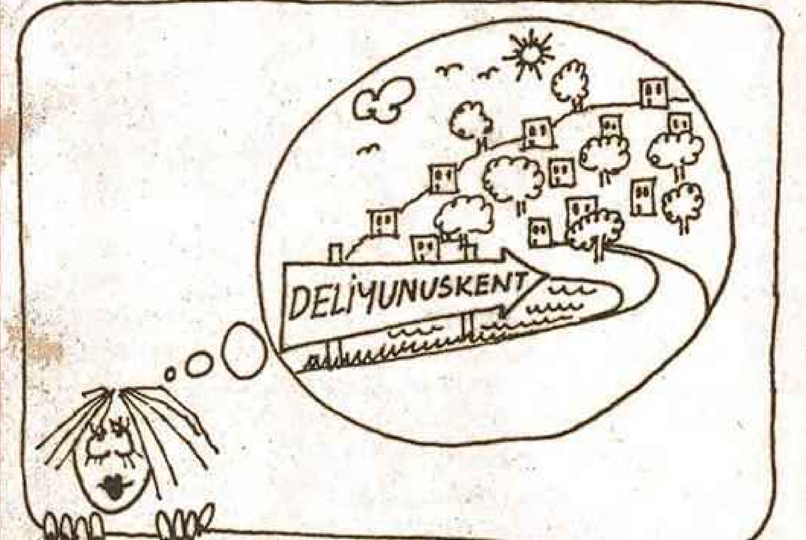
1976'da Türkiye'de ödenen gelir vergilerinin %72'si işçi ve memurlar tarafından sağlanıyordu. Patronların kaçırdığı vergi miktarı ise 68 milyar lira civarında tahmin ediliyordu. Bu miktar işçi ve memurların verdiği bütün gelir vergisine eşittir.

Gruplar	Kişi Başına Gelir Vergisi (Lira) 1970	1973
Yıllık Beyanname Verenler	4,203	7,265
Ticari Kazanç Sahipleri	4,174	7,780
Serbest Meslek Sahipleri	6,448	7,289
Ücretliler ve Maaşlılar	1,122	3,778

VERGİ YÜKÜ

Görüldüğü gibi işçi ve memurlarla, patronlar arasındaki ortalama vergi farkı gittikçe açılıyor. Daha da ötesi, işçi ve memurların vergileri daha ücretlerini, maaşlarını alırken kesiliyor. Halbuki patronlar vergiyi en az bir yıl sonra ödüyor, kendi bildiği kadar ödüyor; bir sene boyunca bu parayı kullanabiliyor. Zaten son günlerde gazetelerde yeralan listelerde görüldüğü gibi en büyük patronlardan bir bölümü dahil, büyük çoğunluğu vergiden kaçıyor.

Fabrikalarda, tarlalarda, pazar yerinde bir kere sömürülen, haksızlığa uğrayan işçiler, emekçiler, bir kere de vergilerin ağır yükünün altına sokuluyorlar. Kendi yararlarını işlemeyen, başka sınıfların menfaatini koruyan çarkın işleyişin maliyeti, onların sırtına yükleniyor. Her alanda olduğu gibi vergi yükünün dağılımında en büyük eşitsizlikler yapılıyor.

KIYI YAĞMASINDAN CHP ADAYLIĞINA

1974 yılının son aylarındaki gazete haberlerine genişçe yer alan bir olay vardı. Özellikle İstanbul'lular daha iyi hatırlayacaklardır. Bir özel şirket olan Hayfaviler, İstanbul'un su ihtiyacının önemli bir bölümünü karşılayan Terkos gölünün kıyılarını parselleyip satışa çıkarmışlardı. Burada turistik bir tatil kenti kurmayı planlıyorlardı. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Çeşitli kamu kuruluşları bu girişime karşı çıktılar. Gölün kirlenmesine yol açaçak, üstelik halkın sağlığını tehlikeye sokan, üstelik kamuya ait kıyıların kamu yararına kullanımını önleyen böyle bir yağmaya mevcut yasalar bile müsaade etmiyordu.

Bakanlıklardan gelen müfettişler olaya el koydu. Hayfavilerin başlattığı bazı inşaatlar mühürlendi. Müfettişlerin yürüttüğü soruşturmanın sonucunda, yasaların izin vermediği bu girişime kimin izin verdiği ortaya çıktı. İstanbul halkının sağlığını hiçe sayarak, kamuya ait halk yararına kullanılmasını engelleyerek Terkos gölünün kıyılarını parselleyenlerin kimden izin aldığı öğrenildi.

Terkos gölü kıyısında halka karşı milyarlarcalirayı bulacak bir toprak yağması planlayanlar izni Çatalca'nınCHP'li belediye başkanından almışlardı. Çatalca'nın CHP'li belediye başkanı ve CHP kadın Kollarının ünlülerinden Çağlayan Ege, yetkisini de aşarak yağmacılara bir "iyilik" yapmak istemişti. Kıyı yağmasına karşı çıktığını söyleyen ve kıyıların kamu yararına kullanılmasını istediğini ileri süren CHP acaba bu üyesinin yaptıklarına ne tepki gösterdi?

CHP'nin tepkisi biraz geç de olsa öğrenildi. Deliyunus yağma girişiminden üç yıl sonra Çatalca belediye başkanı Ege, CHP içinde daha etkin bir göreve getiriliyordu. Kıyı yağmacılarına izin veren Çağlayan Ege, bu seçimlerde CHP'nin İstanbul milletvekili adayları arasında muteber bir sırada yerini aldı. Toprak ağalarıyla, sıkıyönetim paşalarıyla düzeni değiştirmek isteyen CHP, kıyıların kamulaştırılmasını da herhalde kıyı yağması konusunda tecrübeleri olan üyeleriyle sağlamak istiyor.

NASIL MİLYONER OLUNUR?..

BUL ARSAYI TOPLA PARSAYI

Güney'in adı bilinen ailelerinden birinin oğluydu. Çevrede adı 'işbecerir'e çıkmıştı. Ama bunun yanında çevrede ondan söz edildiğinde bir başka özelliğinden daha bahsedilmeden edilmezdi. "Çapkın adamdır" derlerdi. Adı ünlü birçok sanatçı ile birlikte anılırdı. Gazetelerde arasıra da olsa renkli fotoğrafları bile basılırdı, bu adı ünlü sanatçılarla...

Birkaç devre önce milletvekilliği yapmış, parti işlerine de girmişti. Ama sonradan seçimi kaybetti, yine memleketine döndü.

Şimdilerde arsa işi yapıyor.

Evet, arsa işi yapıyor. Öyle fazla parası filan yok. Hoş olduğu zamanlarda para tutma şansı pek yok. Eline geçen parayı çabuk harcamasını biliyor söylediğimiz gibi. Yılın birkaç ayını İstanbul'da bir büyük otelde kalarak geçirmekten kendini alamıyor.

Arsa işi şu:

Cebindeki az biraz parasıyla, bazen de itibarıyla, köylüye gidip arsa satın alıyor. "Size bu arsanın parasını taksitlerle öderim" diyor. İlk taksidi ödedikten sonra, işi tapu meselesine getiriveriyor. Eh itimat edilir adam. Eski milletvekili. Adı duyulmuş, ünlü sanatçı bayanların arkadaşı. Gazetelerde renkli resimleri bile basılmış adama, hayır denmez ya...

Köylü itimatla tapuyu devrediyor, bizim 'işbecerir'e.

Birinci arsanın tapusu böylece ele geçirildikten sonra, bu arsanın tapusuyla bir banka müdürünün kapısına geliyor bizim "işbecerir". Banka müdürü dediğin, şehir kulübünden arkadaşı. Kumar oynadığı adam. Daha geçende banka müdürünün de bulunduğu masada 20 bin lira kaybedip ağzını bile açmamıştı. Bu yıl içinde aynı olay üç-dört kez tekrarlandığı halde aldırdığı yoktu, "işbecerir"in. Hal böyle olunca banka müdürü, oyun arkadaşını mı kıracaktı. Hem de neydi ki isteği sağlam bir teminat karşılığı bir kredi.

Evet, böylece bizim "işbecerir" bir kahve içimlik uğradığı "banka müdürü" arkadaşından ikinci arsanın satın alınması için gerekli krediyi alıverdi.

Bu parayla aldığı yeni arsayı da hemen üzerine geçiriverdi. İkinci arsanın satın alınması için alınan kredinin bir bölümü ilk arsanın satın alındığı köylülere iletildi. Sonra bir yeni arsa daha, sonra bir yenisi daha...

Arsalardan biri deniz kıyısındaydı. Epeyce de genişti. Hemen bir başka işbilir arkadaşıyla anlaşan bizim "işbecerir" harekete geçti. Bu kez "turizm kredisi" peşinde koştular. Kendisi de eski milletvekili olduğu için, bakanlıkta filan iş takibini yakından bilirdi. Fazla uzatmadan bu işi de halledirverdiler.

Arsadan arsaya başlayan seyahat, turizmcilikte son buldu. Yeni alınan kredi ile işleri çok açıldı.

İşlerin çok açılmasına, yeni turistik sitede aklına gelen bir orjinal buluş da sebep oldu denebilir. Çünkü, bizim işbilir, turistik tesis yapmaya karar verir vermez, hemen eski gözağrılarını yardıma çağırdı. Onlarla birlikte boy boy fotoğraflar çektirerek hepsinin yeni kurulan "turistik sitede" yaşayacaklarını gazeteler yoluyla duyuruverdi.

— Tabii bunun üzerine "turistik tesisler" çevresinde parsellettirdiği arsaların fiyatları büyük bir artış gösterdi. Satıştan başlarını kaldıramadılar. Belediye, alt yapı hizmetlerinin yeni tesise getirilmesinde öncelikler tanıdı.

İşler beklenenden de iyi gitti.

Şimdi bizim işbilirin en büyük tirajlı gazetelerde yine resimleri çıkıyor. Ünü yeni duyulmaya başlayan bir sanatçı bayanla aralarında yeni doğan aşktan bahsediliyor.

Eh bu kadar çalışmadan sonra, hakkı olsa gerek...

Sizin anlayacağınız: Bul arsayı topla parsayı.

Ahmet ULAŞ

Hergün biraz daha batan gemi: KAPİTALİZM

Sosyalizmin zaferi kaçınılmazdır

Burjuva partileri işçi ve emekçi kitlelerin dayanılmaz güçlüklerini "beş parmağın beşi bir olur mu?" şaşırtmacasıyla haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Bütün bu şaşırtmacalar bizlerin şu basit gerçeği görmemizi engellemek içindir:

İşsizlik, pahalılık, yoksulluk varsa, bunların sorumluları, başkalarının yoksulluğuyla, ezilmesiyle beslenen sömürücü sınıflardan başkası değildir. Dayanılmaz güçlüklerin tek nedeni bu sömürücü sınıfların kurdukları ve sürdürmeye çalıştıkları kapitalist düzendir.

BURJUVAZİNİN ÇABALARI

Burjuva partileri gözlerimizin sadece bu kapitalist düzeni ve sadece Türkiye gibi kapitalist sömürü çarkının döndüğü ülkeleri görmesi için ellerinden geleni de esirgemiyorlar. Onlar, kapitalizme taban tabana zıt bir başka toplum düzeninin, kapitalizmin sözünün geçtiği ülkelerin dışında sömürüden kurtulmuş bir başka dünyanın varolduğunu gizlemeye çalışıyorlar.

Oysa sömürüsüz bir toplum düzeni ve bu toplum düzeninde yaşayan bir dünya vardır: Sosyalist düzen ve dünya sosyalist sistemi.

Dünya sosyalist sistemiyle kapitalist sistem arasında amansız bir yarış sürmektedir. Bu yarışta kapitalizm sosyalizm karşısında hergün daha büyük yenilgilere uğramaktadır. Sosyalizm hergün daha büyük başarılara ulaşmaktadır.

SAYILARLA ÖRNEKLER

Birkaç örneğe bakalım.

Bundan yirmiyedi yıl önce 1950'de Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelerin dünya sanayi üretimindeki payları sadece yüzde 17 idi. Buna karşılık ABD ve bugünkü Ortak Pazar ülkelerinin payı yüzde 66 idi. 1974'te ise sosyalist ülkelerin dünya sanayi üretimindeki payı yüzde 38'e çıkarken, kapitalist ülkelerin payı yüzde 41'e düştü.1950'den bu yana Sovyetler Birliği'nin sanayi üretimi ABD'dekinden iki kat hızla yükseldi: yüzde 4'e karşı yüzde 9. 1975 yılında ABD ve Ortak Pazar ülkelerinde sanayi üretimi azalırken Sovyetler Birliği'nde yüzde 8, Polonya'da yüzde 11, Bulgaristan'da yüzde 12, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde yüzde 8 arttı.

Sosyalist ülkelerde işsizliğin kökü çoktan kazınmış olduğu halde kapitalizmin, emekçileri hergün daha çok işsizlikle tehdit ettiği gizlenemiyor. Kapitalist ülkelerde yirmi kişiden en az biri, çoğu zaman beşi, onu iş bulamıyor. Amerika'da İngiltere'de, Fransa'da, İtalya'da Japonya'da milyonlarca kişi işsiz.

İFLAS İFLAS

Pahalılıktan kırılmayan tek bir kapitalist ülke yok. 1965 yılındaki fiyatlar 100 sayılırsa 1974 yılındaki fiyatlar ABD'de 157'ye, İngiltere'de 185'e, Fransa'da 170'e, F. Almanya'da 143'e, Japonya'da 200'e ulaşmıştı. Buna karşılık 1974 yılında fiyat düzeyi Sovyetler Birliği'nde yine 100, Bulgaristan'da 103, Çekoslavakya'da 110, Polonya'da 116 idi. Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde ise fiyatlar düşmüş, 98'e inmişti.

Sosyalist sistemle arasındaki yarışta kapitalist sistemin hergün daha çok gerilediğini gizlemeye çalışan burjuva partileri, sosyalist ülkeleri "sefaletle eşitlik" olan ülkeler gibi göstermeye çalışıyorlar. Sosyalist ülkelerde kapitalist ülkelerin "zengin"lerinin olmayışını, sosyalizmin bir eksikliği diye yutturmaya çabalıyorlar.

BİR AVUÇ AZINLIK

İnsanların büyük bir bölümünün zenginlikleri yarattığı, geriye kalan bir avuç azınlığın diğerlerini sömürerek yaşadığı ülkelerdeki "zengin"leri sosyalist ülkelerde görmek mümkün değildir elbette. Sosyalist bir düzende, ABD'nde olduğu gibi nüfusun yüzde 5'inin kişisel zenginliklerin yüzde 77'sine sahip olması ve ulusal gelirin yüzde 41'ine el koyması da mümkün değildir. Sosyalist bir düzende, örneğin F. Almanya'da olduğu gibi F. Flik gibi bir tekelcinin Münih kentinin bütün arazisini satın alacak, ya da Frankfurt kentindeki bütün çalışanların bir yıllık aylıklarını ödeyecek kadar zenginliği biriktirmesi de mümkün değildir.

TÜRKİYE'DE DE...

Sosyalist ülkelerde ABD'ne olduğu gibi her sekiz kişiden birinin "sefalet içinde" olması da mümkün değildir. Bugün Amerika nüfusunun yüzde 12'si en temel günlük ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yardıma muhtaçtır.

Kapitalizmin sosyalizm karşısındaki iflası artık gizlenemeyecek ölçüye ulaşmıştır.Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Kimse bu gerçeğin işçi ve emekçi kitlelerce öğrenilmesini ve Türkiye'nin sosyalizme doğru ilerleyişini engelleyemeyecektir.

Türkiye'nin "Böyük" partileri

CHP ve AP, Türkiye'nin büyük partileri olduklarını iddia ediyorlar. Gerçekten öylemi? Araştırılması gerek. CHP ve AP, Türkiye'nin büyük partileri mi, yoksa "böyük" partileri mi? Araştırma gerek. Araştırılırsa görülecek: CHP ve AP, Türkiye'nin küçük partileridir.

Önce olayların somutundan başlamalı. 1974 yılının sonunda Ecevit, CHP - MSP koalisyonundan çekildi. Sonra başladı: Erken seçim. Ecevit, günlerce ve aylarca erken seçim istedi. Erken seçim olmadı. Neden olmadı? Çünkü Türkiye'de bir avuç insan, Türkiye'de sayıca çok küçük bir sınıf, sermaye sınıfı ve temsilcileri erken seçime karşı çıktı. Koç, Narin, Sabancı ve diğerleri, sermayedar ve büyük toprak sahiplerinin örgütleri, "seçim değil icraat gerek" dediler. İcraatın ne olacağını bile bile. Erken seçim olmadı. MC topluluğunun zulüm ve sömürü icraatı devam etti.

Sonra, 1977 yılının başına gelince Koç, Narin, Dıblan, Sabancı ve diğerleri, patron örgütlerinin sözcüleri konuşmaya başladılar. Bu sırada Ecevit, "Artık erken seçim geçti" veya "AP'ye erken seçim için de el uzatmayacağız" diyordu. Bunlar radyodan, televizyondan, gazetelerden yayınlanıyordu. Ama bir avuç büyük patron ağız değiştirdi. Artık erken seçim diyorlardı. Sıkılmadan Ekim'de yapılacak bir seçimi Haziran'a almaya erken seçim diyorlardı. Dedikleri oldu. Ecevit, söylediklerini geri aldı. Uzlaşmaz göründüğü AP ile birleşti. CGP ve MHP de bunlara katıldı. Yıldırım hızı ile, MC Hükümetini düşürmeye yönelik gensoru önerisi bir kenara bırakılarak, Demirel'i mobilyo yolsuzluğundan Yüce Divan'a götürecek Meclis toplantısına girilmeyerek "erken seçim" kararı alındı. İki "böyük" parti, Türkiye'de sayıca en küçük sınıf olan sermaye sınıfının direktiflerini yerine getirmek için birleşti.

Neden birleşti? Bir nedeni, CHP'nin artık 1974 yılının CHP'si olmaktan çıkması. CHP, bir yandan Ecevit - Batı Almanya'nın lideri Brandt görüşmeleri ile, diğer yandan, Eyüboğlu - Topuz ekibinin operasyonları ile artık iç ve dış büyük sermaye ile mevcut bağlarını çok daha güçlü bir hale getirmişti. CHP'de tasfiyeler, demokratların tasfiyesi ağırlık kazanıyordu. CHP'nin en büyük sorunu, sol'dan sözde "sızmaları" önlemek olmuştu. CHP, iç ve dış sermayenin çekineceği parti olmaktan çıkıyordu. Sermaye, ne yaptığını biliyordu.

İşçi sınıfı ve emekçiler de ne yapıldığını görüyordu. TİP, CHP'nin gittikçe sağa kayışını durdurmak için eleştirilerini yoğunlaştırıyordu. TİP, CHP'ni demokratik görevlerini yerine getirebilmesi için iş ve güç birliğine çağırıyordu. İşçi ve emekçiler bunun ne demek olduğunu, bu çağrıyı reddetmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. Sermayenin istekleri dışında CHP'nin de acelesi vardı. Daha fazla açığa çıkmadan, cinayetler ortamında bir seçimden yarar görüyordu. Bu yüzden iki büyük parti birleşti. İki "böyük" parti olduklarını gösterdi.

İki "böyük" parti, dört yıl MSP'nin oyuncağı haline geldiler. Manevi kalkınma deyip kendilerini kalkındıranların bütün oyunlarına göz yummak zorunda kaldılar. Büyük olmak, böyle mi olur? CHP Genel Başkanı Adana'da Erbakan'ın yaptıklarını yeni öğrendiğini söyledi. Gerçek dışı bir iddia. Daha 1975 yılında, şimdi kontenjana aldığı Altan Öymen'e anlattığı ve Cumhuriyet Gazetesi'nin 8 Temmuz 1975 tarihli sayısında yer alan anılarında MSP için şunları söylüyordu: "Bir de onların kendi iş adamları çevreleri vardı. Devletin imkanlarını devamlı olarak onlara kaydırmak istiyorlardı." Ecevit, bunu biliyordu. Ama CHP ve AP, MSP'ni biri alıp diğeri bıraktığı için ve seçim sonrasının koalisyon hesaplarından kurtulamadığı için bütün bunları görmezlikten geliyordu. Fakat TİP'in sözcülerinden Dinçer Doğu, radyo ve televizyondan MSP'nin gerçek yüzünü açıklayınca, gerçeklerin bir bölümünü dile getirmek zorunda kaldı.

Büyük parti böyle olmaz. Partilerin büyüklüğü veya küçüklüğü temsil ettikleri sınıflardan belli olur. Türkiye'de küçük bir azınlık olan sermaye sınıfının partileri, burjuvazinin partileri, küçük partilerdir. Türkiye'de büyük olan işçi ve emekçi sınıflarının partisi ise büyük olur. Türkiye İşçi Partisi, bu gerçekten büyük olan işçi ve emekçi sınıfların partisidir. Türkiye İşçi Partisi, bu gerçekten büyük olan işçi ve emekçi sınıfları örgütleyerek kimin büyük kimin küçük olduğunu, dosta ve düşmana ispat etmenin mücadelesini vermektedir. Gerçekten büyük olan da bu mücadelenin kendisi ve bu mücadelenin sağlayacağı zaferdir.

Yalçın KÜÇÜK

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ İSTANBUL MİLLETVEKİLİ ADAYI BAYRAM ÖZMEN:

"Sosyalistlerin meclise girmesi gereklidir ve sosyalistler meclise girecektir. Seçimler ve parlamento sınıf mücadelesinin alanlarından sadece biridir. Sosyalistler işçi sınıfının ve emekçi halkın sesini mecliste duyuracaklardır. öte yandan, CHP'nin, demokrasinin ciddiyet ve tutarlılık isteyen mücadele çizgisine çekilebilmesi için omuz başında sosyalistlerin denetim ve gözetimini hissetmesi şarttır..."

Sosyalistler meclise girecektir

☆ *Türkiye İşçi Partisi'nin İstanbul milletvekili adayısınız. Kendinizi tanıtır mısınız?*

★ 21 yıllık işçiyim. 9 yıldır da Kartal'daki Arçelik fabrikasında çalışıyorum. Evliyim, dört çocuğum var. Çalıştığım fabrikada sendikal çalışmalarda da bulundum. Maden-İş Sendikasının işyeri temsilciliği yaptım.

☆ *Türkiye İşçi Partisi'nden milletvekili adayı olmanız, fabrikadaki arkadaşlarınız arasında nasıl karşılandı?*

★ Arkadaşlarım, adaylığımı sevinçle karşıladılar. Bir işçinin milletvekili adayı gösterilmesi onları sevindirdi. Burjuva partilerinin içinde kendisini işçi diye gösterenlerin, işçi hakkını savunacağını söyleyenlerin yalanlarını hepimiz biliyoruz. Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfının gerçek partisi ve önderidir. Ben eskiden Türkiye İşçi Partisi'nin sempatizanıydım. Parti kapatılınca bir ara CHP'ye girdim. Parti tekrar kurulunca bu kez üye olarak partime katıldım...

☆ *Fabrikada DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası işyeri temsilciliği görevi yaptığınızı söylemiştiniz....*

★ Şimdi değilim. Partili olduğum için DİSK üst yönetimi beni bu görevden aldı. Ayrıca baştemsilci arkadaşım Nevzat Gündüz ve gene işyeri temsilcisi arkadaşlarımdan Hamit Akıncı da görevlerinden alındılar.

☆ *Niçin?*

★ Onlar da ilerici sendikal ilkelerin sahibi ve savunucusu oldukları için... Fabrika yöneticileri böyle yerlere AP'li ya da CHP'li kişilerin getirilmesini istiyorlar... Bu oyunları, gördük ve yaşadık...

☆ *Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılması konusunda düşünceleriniz nelerdir?*

★ Sosyalistlerin Meclise girmesi gereklidir ve sosyalistler Meclise girecektir. Seçimler ve parlamento sınıf mücadelesinin alanlarından sadece biridir. Sosyalistler işçi sınıfının ve emekçi halkın sesini Mecliste duyuracaklardır. Öte yandan CHP'nin, demokrasinin ciddiyet ve tutarlılık isteyen mücadele çizgisine çekilebilmesi için omuz başında sosyalistlerin denetim ve gözetimini hissetmesi şarttır. Bu hedefleri şaşırtmak, göz ardı etmek, işçi sınıfının bağımsız politik hareketini inkar etmek anlamına gelir.

Sosyalistlerin Meclisteki varlığı, Meclise sosyalist denetim ve gözetimi getirirken, toplumsal demokratik muhalefetin, işçi sınıfının önderliğinde bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi pekişerek sürecektir.

KARS'TAN SELAM !.. "Aha Partimiz geldi"

"DİNLE AĞA, DİNLE PAŞA, DİNLE BEY! SEN SÖYLERSİN O SUSAR MI, BELLOLMAZ!.."

Ömer POLAT TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ KARS MİLLETVEKİLİ ADAYI

Bir söz var bizde: Kadir mevlâm övmüş övmüş yaratmış. Kars işte böyle bir yer. Ama övülüp övülüp yaratılan dağları ovaları . Murat arabamız Kars il sınırına girince hep böyle düşündük, sonra söze döktük düşüncemizi. Dağ, taş yeşile boyanmış. Kuru dereler coşan dereler olmuş kar sayesinde.

Gökte kara bulutlar. Kara bulutlar altında gidiyor arabamız. Kara bulutlar yağmur kusmakta. Çiçekler tomurcukta. Açamıyorlar, çatlayamıyorlar. Kara bulutlar düşman tomurcuğa.

Partimiz görev verdi. Kars'a seçime gidiyoruz. Korkmuyoruz çalışmaktan. Ama açmayan tomurcuğun üstünde kara bulutların zulmü ne ise bizim de üstümüzde egemen sınıfların baskısı, burjuva partilerinin baskısı aynı. Arabamız yoldan başka herşeye benzeyen çizgide düşe kalka ilerliyor. Bir kasaba geçtik. Kasaba insansız. İnsanların yerin altındaki evlerine tıkılmış, sessizlik yetim çocuk suratına inen tokat gibi boyun büktürmüş kasabaya. Yağmur zalim, düşüncesiz, acımasız. Çok kilometreler geçtik. Dağa vurduk. Doruğu kar, dört yanı çiçeksiz yeşile boyanmış bir dağa.

Yirmiye yakın çocuk önümüzde yürümekte. Ayakkabıları ellerinde. Koltuklarının altında kitaplar, defterler. Yürüyorlar. Duruyoruz. Korkuyorlar. Yoldan açılıyorlar. Gözleri korkulu. Çocukluğumda köyümün yolunda bize rastlayıp duran jandarma cipini anımsıyorum. Korkuları yerden göğe haklı. Bil ki, yıllardan bu yana onların yanında ya jandarma cipi durmuştur, ya da tahsildar. Yüzlerine bakıyoruz. Yüzlerinin zayıflığında, kansızlığında kara, elâ gözleri iri iri. Korkudan, zayıflıktan. Büyümüş ha büyümüş. İniyoruz arabadan. Yele karışan yağmur bey tokatı gibi iniyor suratımıza.

— Selâm arkadaşlar, diyor içimizde biri.

Gözleri biraz küçülüyor çocukların.

— Selam abi, diyorlar çok sesli.

— Nerden geliyorsunuz, diye soruyoruz.

Kasabanın adını söylüyorlar.

— Okuldan mı?

— Evet.

— Nereye?

— Köye.

— Köy nerde?

Elleri ile gösteriyorlar köylerini. Dönüp bir köye bir kasabaya bakıyoruz. Gözümüzün gücü yetmiyor ikisi arasındaki kilometreleri ölçmeye. Başımız önümüze düşüyor.

— En zayıflarınızı alalım arabaya. Yerimiz dar da. Biz dört kişiyiz onlar zayıflarını küçüklerini seçiyorlar.

Beş çocuk alıyoruz arabaya. Titriyorlar. Çok geçmeden bir onlardan, bir bizden başlıyor sorgu sual. Soruyorlar:

— Nereye abi? Kars'a mı?

Başımızla he diyoruz.

— Hayırdır, diyorlar.

— Biz Türkiye İşçi Partisindeniz, diyoruz.

Birbirlerine bakıyorlar. Sevindiklerini seziyoruz. Onların sevinci bize de bulaşıyor.

— Siz hangi partiyi tutuyorsunuz, diye soruyor birimiz.

Çok zayıf, otsuz baharda çıkan danadan daha zayıf olanı:

— Partili değiliz diyor.

Kızmıyoruz da küsüyoruz sanki.

— Niye, diye soruyoruz.

— Çünkü bizi parti değil, rejim kurtarır diyor'bahara daha zayıf çıkanı.

Partimizi anlatıyoruz. Dinliyorlar. Daha bir sokuluyorlar bize.

— Desene bu tam bizim olacak parti, diyor riyasız. Yeniden ışık doluyor gözlerimize. Parıldıyor. Sevincimiz coşku, güven getiriyor dilimize. Daha bir coşkulu anlatıyoruz Partimizi. Türkiye İşçi Partisini.

— Bizim köyde okuyan otuz kişiyiz. Bize anlattıklarınızı köyde anlatacağız.

— Zati bizim köy eskiden Türkiye İşçi Partili idi. Kapatmışlar diye duymuştuk.

Bildiri verdik, afiş verdik. Yol bitsin istemeden, ne biz, ne de onlar istemeden yol bitiyor. Duruyoruz, iniyorlar. Gidişlerini seyrediyoruz. Dönüp birisi bağırıyor.

— Gelin köyümüze, görün neler yaptığımızı.

El sallıyoruz. Ellerindeki kara lastik ayakkabılarına ilişiyor gözüm.Bağırıyorum:

— Çocuklar lastiklerinizi giysenize!

Duruyorlar. İçlerinde biri lastiklerini havaya kaldırıyor. Sesi yele karışan yağmurun elinden zor ulaşıyor bize.

— Yıpranır abi.Okulda daha çok lazım. Yeniden yürüyorlar. Bir onlara, bir dağların yeşilliğine bakıyorum.

Sanki yağmur duruyor birden . Duruyorda bir güneş doğuyor bulutların arasında. Yeşil cana geliyor. Ya tomurcuklar? Düşünce söz oluyor dudaklarımın arasında. Genel Başkanımızın sözü geliyor dilime. Söylüyorum. Arkadaşlar ne dediğimi soruyorlar.

— Yeniden söylüyorum. Lânetlediğimiz bir şeye karşı yürüdüğümüz zamanlarda söylediğimiz marşlar gibi söylüyoruz hep bir ağızdan:

— Tomurcuklar çatladı ha çatlayacak.

Bu gittiğimiz üçüncü köy. Anlatıyoruz. Dinliyorlar. Dinliyorlar mı susuyorlar mı belli değil. Susanların gözlerine bakıyorum. Açlığın, yokluğun, ezilmişliğin derin izler bıraktığı yüzlerine bakıyorum dinleyenlerin. Gözlerinde ışıklar görüyorum, inanamıyorum. Çünkü hepsi susuyorlar. Kimi ufaktan "haklısın" der gibi bir baş sallıyor o kadar. Bize güvenilmeyen insanlar gibi bakıyorlar. Biz, geçmişe "haklısın" diye boyun büküyoruz. Bu susan insanlara yılmadan yeniden anlatıyoruz. Hiç bir şey beklemeden. Ne oy dilenmek için , ne ceplerimiz için. Onlar için anlatıyoruz. Konuşmalarımız bitiyor sonunda.

— Eh biz çok konuştuk biraz da siz anlatın diyoruz. Sanki inatla susuyorlar. Aslında susuyorlar mı, susmuyorlar mı belli değil. Gözleri ile, nefes alış verişleri ile çok şey söylemek istiyorlar sanki. Aradan bir ses:

— Biz ne söyleyek bey, siz anlatın, diyor.

Gene anlatıyoruz. Soran gözleri var. Anlatan gözleri var. Biz mi söylüyoruz, onlar mı söylüyor, biz söylüyoruz da onlar susuyorlar mı belli değil. Bir zaman sonra kalkıyoruz, izin isteyerek. Onlar mı izin veriyor kalkmamıza yoksa biz mi kalkıyoruz belli değil. Suskun, sessizce derinden bakan gözleri ile uğurluyorlar bizi. Delice el sallıyoruz. Onlar el sallamıyorlar. Ama gözleri bizi uğurluyor mu uğurlamıyor mu belli değil.

Daha önceden gittiğimiz bu üçüncü köye yeniden gidiyoruz. Eski adı Hoçivan. Yeni adını nedense tutamadım aklımda. Girişte çocuklar karşılıyor bizi. Dört yanımızı sarıyorlar. Arabamız yürüye yürüye ulaşıyor o uğurlandık mı uğurlanmadık mı belli olmayan kahvenin önüne. Yağmura aldırmadan bir yaşlı koşup geliyor. Elindeki bostununu kaldırarak selamlıyor bizi. Sonra sevinçle kahveden çıkanlara bağırıyor.

— Aha, partimiz geldi.

İniyoruz. Büyüklerin ellerini öpüyor, öbürleriyle öpüşüyoruz. Islanmayalım diye kahveye girinceye dek üstümüze paltolar, şemsiyeler getiriliyor. Yer açılıyor, oturuyoruz

Nasrettin Hoca'nın genci olan bir yaşlı köylü elindeki deyneği ile tavana tutturulan naylon örtülere vuruyor. Kahvenin damından sular boşanıyor. İnsanlar üstüne. Acı içinde gülebilen acı içinde eğlenebilen insanlar görüyorum. Biz mi onları yoksa onlar mı bizi kurtaracak diye düşünüyorum. Çıkıyorum işin içinden. Onlar bizi, biz onları kurtaracağız. Kara yağız ince yapılı bir genç:

— Bizi kurtaracak sosyalizmdir diyor, Türkiye İşçi Partisidir, diyor.

Köylülerin gözlerine bakıyorum. Güldükleri, güvendikleri belli oluyor.

TİP'in radyo konuşmaları

24 Mayıs Salı	20.00-20.20	Behice Boran, Genel Başkan	İstanbul Milletvekili Adayı
25 Mayıs Çarşamba	20.35-20.45	Nihat Sargın, Genel Sekreter	Ankara Milletvekili Adayı
26 Mayıs Perşembe	20.20-20.30	Yalçın Küçük, Merkez Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosu Üyesi	İstanbul Milletvekili Adayı
27 Mayıs Cuma	20.05-20.15	Selim Mahmutoğlu, Merkez Yönetim Kurulu Üyesi	
28 Mayıs Cumartesi	19.50-20.00	Özcan Kesgeç, Merkez Yönetim Kurulu Üyesi	İzmir Milletvekili Adayı
29 Mayıs Pazar	19.35-19.45	Zeki Kılıç, Merkez Yönetim Kurulu Üyesi	Kars Milletvekili Adayı
30 Mayıs Pazartesi	21.20-21.30	Erhan Tezgör, Parti üyesi, Tüm-Der Genel Başkanı	Ankara Milletvekili Adayı
31 Mayıs Salı	21.05-21.15	Nihat Sargın, Genel Sekreter	İstanbul Milletvekili Adayı
1 Haziran Çarşamba	20.50-21.00	Nurten Arıcan, İstanbul İl Disiplin Kurulu Üyesi	İstanbul Milletvekili Adayı
2 Haziran Perşembe	20.35-20.45	Yavuz Ünal, Başkanlık Kurulu Üyesi	Bursa Milletvekili Adayı
3 Haziran Cuma	20.20-20.30	Dinçer Doğu, Başkanlık Kurulu Üyesi	İstanbul Milletvekili Adayı
4 Haziran Cumartesi	16.30-16.40	Behice Boran, Genel Başkan	İstanbul Milletvekili Adayı

Marmara'nın tütün üreticileri zor durumda

Halil SAVAŞ
TİP Bursa Milletvekili adayı

Tekel'in Marmara bölgesi tütün alım kampanyası iki aya yakın bir gecikmeyle açıldı. Kampanyanın açılmasındaki bu gecikme üreticiyi çok güç durumda bıraktı. Bekleyen tütünler çürüme ve küflenme tehlikesiyle karşı karşıya. Marmara bölgesinde tütün üreticisi tütününü sattıktan sonra, ipekböceği yetiştirmeye başlar. Fakat bu yıl bekleyen tütünler nedeniyle ipekböcekleri tütün balyalarının üzerinde yetiştirilmeye başlandı. Bu durumun yarattığı güçlüklerin yanı sıra, gene aynı nedenle koza veriminin çok düşük olacağı ileri sürülmektedir.

Tekel tütün piyasasını geç açmakla kalmamış, tütün fiyatları da çok düşük tutulmuştur. Piyasa açılırken baş fiyatın 59 TL olacağı ilan edilmişti. Ancak MC iktidarı büyük tüccardan yana politikasını bir kere daha göstermiş ve tütün alımları onsekiz liraya kadar düşmüştür.

Ortalama fiyat ise hiçbir zaman 35 liranın üstüne çıkmamıştır.

TÜTÜN DEPOLARDA

Piyasa açılalı iki haftayı geçmesine rağmen köylülerin elindeki tütünün ancak dörtte biri depolara indirilebilmiştir. Depolara indirilen tütünler gelişi güzel kontrol edilmekte, verilen fiyatın düşüklüğünün yanı sıra çeşitli nedenler öne sürülerek tütünlerin bir kısmı atılmaktadır. Bu durumda tütünlere verilen fiyat daha da düşmektedir.

Geçtiğimiz yıllarda tütün alımları bir ayda tamamlandığı halde bu yıl Temmuz sonuna kadar süreceği söylenmektedir. Bu süre içinde tütünde çürüme ve küflenme daha da artacak, fiyatları daha da düşecektir. Tütün alım süresinin uzaması, tütün fiyatlarındaki düşüklük, piyasaya borçlu olan üreticileri borcunu ödeyemez duruma düşürmüştür.

OY'LAR VE NUTUKLAR.

Çeşitli sermaye partileri köylüyü kalkındırma nutukları ata dursunlar, köylülerin ürettiği malların satış fiyatlarında gerileme görülürken, satın aldıkları malların fiyatları sürekli artmaktadır. Pahalılık ve faiz baskısı köylülerin belini daha da bükmektedir. Köylü bütün yıl emek verdiği ürününden bir şey kazanamazken, büyük tüccarların zenginliği giderek artmaktadır.

Bu durumun sorumluları olan sermaye partileri şimdi köylüden oy istiyorlar. Küçük üreticiler ve yoksul köylüler ise giderek artan bir hızla bilinçleniyorlar. İşçi sınıfının sömürüden kurtulma mücadelesine Türkiye İşçi Partisi'nin gösterdiği mücadele hedeflerine daha çok sarılıyorlar.